רבי ישמעאל פרק שישי מנחות סט.

מסורת הש"ס

ככורים לפירא. למיטין התלוין בהם כבורים: **למזבח קאמרינן.** שלא יאכל מזבח קודם להם מיטים מדשים [1] והכא אכל ליה מזבח אמור מפירי דהא שתא [2] דמתיך שתא שתא ניהו דבתדא שתא גדלו בימיה (6) ועומר שריגהו לאמיתא אדם [3] ושתי הלחם שריגהו להביא בכורים מפירות האילן [1]: **הנלה שריין.** שהיולו קודם להם לו מנטה שריין. מנטה הוי פירי יומר מהנלה: **השתא.** לגבי תבואה שריין עומר ושתי הלחם בהשרשה תבואה הנשרשת [2] קודם לעומר אף על פי שלא גדלה כלום וכדקתני תמני' הנלה ומנטה דפירי מיבעיא: **אלא הנלה ומנטה דעלה מי הוי.** הנלה דעלה בפירות האילן בהשרשה תבואה לו לא: **דתנדיגהו וזרעינהו קודם לעומר.** אלא שריגהו עומר דאשתקד ולא הסריגו בשעת עומר זה: **מהו לנקוטי.** לנקוט מהן קודם הסרשתן: **כמאן דשדיין בכדא דמיא ושריגהו עומר.** הא דאמרן ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכא דחצדינהו [3] וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עליהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה [4] והאמר רבא [5] כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי' פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה [6] שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכדא דמיא [7] ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא [8] נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [9] חטין [10] שבדעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין ממנא טומאת אוכלין לקטן לאכילה ממנא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [11] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אודא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [1] כחושה [12] תיקו בעי רמי בר חמא [13] פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [14] למבטל טומאתה תנינא [15] כל הכלים [16] יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה עיכול הוה ליה כלי

בכורים לפירא קא אמרינן למזבח קא אמרינן והא אביל לה מזבח מפירי דהא שתא בעי רמי בר חמא שתי הלחם הנצה [6] שריא או חנטה [7] שרייה מאי הנצה ומאי חנטה אילימא הנצה דפירא וחנטה דפירא השתא השרשה שריא הנצה וחנטה מיבעיא אלא הנצה דעלה וחנטה דעלה מי הוי [8] כי השרשה או לא [9] תיקו [10] בעי רבא בר רב חנן חטין שזרען בקרקע עומר מתירן או אין עומר מתירן היכי דמי אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא [11] דתנן אם השרישו קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכא דחצדינהו [12] וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עליהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה [13] והאמר רבא [14] כל דבר שבמדה ושבמנין אפי' פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה [15] שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכדא דמיא [16] ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא [17] נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [18] חטין [19] שבדעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין ממנא טומאת אוכלין לקטן לאכילה ממנא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [20] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אודא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [1] כחושה [2] תיקו בעי רמי בר חמא [3] פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [4] למבטל טומאתה תנינא [5] כל הכלים [6] יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה עיכול הוה ליה כלי

והאמר רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין **אפי' פחות** מכדי אונאה חוזר. לא שיחזיר אונאה קאמר אלא אפילו ביטול מקח הוי כדמתרץ לקמן בהדא שתא גדלו בימיה המוכר את הספינה (כ"ב דף 5.) ויש לדקדק מכאן דמילתא דרבא אימתי אפילו אקרקעות וכן משמע בפ"ב דקידושין (דף מב:) דקאמר אכל פלגי במשמתא לא כדרבא כו' וכיצו שמואל לא פי' כן בפרק בית כור (כ"ב קג:) (ושם קד. ד"ה פחות) דתנן בית כור עפר אי מוכר לך מדה בחצי פיתם כל שהוא יגמר הותיר [6] כל שהוא יחזיר משמע כי המקח קיים ופירש רביצו שמואל כי מקח קיים דאע"פ שטעו במדה לא איתמר דרבא אלא במטלטלי ולא משמע הכי כדפרישית אלא הייגו טעמא התם שיודע ומכיר בשדה שהוא מוכר לו ויודע שיש שם פחות אי יותר אלא לפי מה שיעלה לפי חשבון בית כור מלומלם [7] יפחות ויגמר: **שדאי** בה כדבעי ואתו סהדי בו'. אין מכמיסין אותו בחמה שזרע אלא [8] שאומרים שאין לה די בכי האי שיעורא: **פיל** שבלע **כפיפה מצרית** בו'.

הכא דנעשא מיניה רב אלא בר אהבה מרב דימי מנהרדעא כפ' לא יחפור (כ"ב כב.) פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו לאו בכפיפה ממש נעשא מיניה דאם כן אמאי לא הוה בידיה מתני' היא דאין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה אלא הכא בהוצין ועבד להו כפיפה בעא מיניה והא דטפח ליה התם בסנדליה אע"ג דההיא נמי קיימא בתיקו מ"מ ה"ל למידק עלה כדדייקי' הכא מההיא דעולא:

דבלע הוצין **ועבדינהו כפיפה** מי הוי עיכול בו'. תימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה דלעיל דלקטן לאכילה מטמאין טומאת אוכלין ומי הוי עיכול לא ליטמו טומאת אוכלין ויש לומר שאני טומאת אוכלין דתלוי בראייתו קודם לעומר וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר חליף עליהו ועדיין לא השרישו מהו לנקוטי ולזרקן מן הארץ ומיכל מינייהו הא דשדיין בארעא כמאן דשדיין בכדא (דמי) בכלי להצניע דמי ושרינהו עומר, או דלמא בטיל לה גבי ארעא והדיין כחישין שלא השרישו לפני העומר ולא שדי להו עומר; ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה בריר והדר אונאה שתות או דלמא בטיל לה גבי ארעא ואין אונאה לקרקעות ואין נשבעין עליהן ואין נשבעין על פירות שיעבור קרקעות: חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין דבמחשבה גרידא לא מיטמא עד דלקטן: משום כחישותן במעי בהמה: כפיפה מצרית. של נצרים: אלא בשינוי מעשה. ואכתי ליתי בה שינוי מעשה:

---

6) כ"מ ט: ע"ש. 7) [לקמן ב.]. 8) קידושין מב: [ושם פיתת רבה] לקמן מו. כ"מ מו: כ"ב 5. 1) תוספתא שביעית פ"ט ה"ז. 2) [כ"ב כב.]. 3) כלים פ"ה מ"ט שבת נב: ועוד: סוכה יג: קידושין מו. 4) כ"ל קודם לעומר לו קודם לשתי הלחם פ"מ ר' ר"ש. 5) כ"ל מל שביעית יחזיר ופי' רבינו שמואל יעבר המוכר כפי הפחת והמקח קיים דאע"פ שטעה מ"ר. 6) כ"ל מ"ר אם פיתת כ"ש יעבר הפחת. 7) שאומר שיש לה ד' מ"ר. 8) [מ"ר כלה ב.]. 9) כ"ל מדי דהוה מלא ונכלת בוקר שיהי שבפפרים ונכלת בחמה שמאה בכל מקום שנדר מ"ר ומ"ן בפ"ב דשקלים. 10) כ"ל שבן מנן הרוחה.

תורה אור השלם

1. וכי תבשלון עור לובה אין רע וכי תבשלו פסח וחלב אין רע הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך אמר יי צבאות: מלאכי א ח

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה למזבח וכי מחמ רק עומר שריגהו: (3) ר"ח וכשאת נמי מחיש:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דבלע וכו' אלא לפ' בבבר נתחלה התרומה. עין כתובות דף לא ע"א תוס' ד"ה ומתחיל ובגמרא דף עא תוס' ד"ה דתנן: **באר"ד** ובבעת **דלא חשב** עיבוד. תמוה לי דמאי קושיא הא הי כמו מגנ כפיפה דלא בטל טומאה כיון דהיה תחלה כלי:

מוסף רש"י

עומר מתירן. קפ"ד לעולין דיכו קרעיעל ליה. עלמה קמהדר לי דלקרבים קודם לעומר הבינא. דעומר מחיל לת נדיליהן בפסקה בעשת (דף עא.) ומסם מפרש בעמא אי דלא אשרוש. בשעת הבלת העומר הבינא. דלתן עומר מחיון דחצדינהו. מן הסדם יכיו לגרים שיהיה עומר לאכילה. וזרעינהו קודם לעומר. ואלה ליה עומר עליהו מדלא לגרים מהו למיגנקט מיניהו ומיכל. בלומר לעולין דיהו לא מיגעיל לן שהי אפר מחיר עומר של אשתקד לת הגרעים קודם שהיו עומר ולא הסריגו כיו הנדלין אסורן מד איכא עומר הבא. כי קא מיגעיל ליה לנקוטי מן הגרעים שבקרקע ומיכל לאחר העומר שריגהו עומר. שהעומר מחיר לת הלולעין הבדים של שנה זו ולת נדיליה המתיכין שהסריגו או דלמא בטליגהו אגב ארעא. ובקרקע בעלמא דמו ולא שיך עומר נגריהו לאמיתיגו [בבא מצעא ו: ז:]. יש לחן אונאה. אם מכרן שדאי. דעבדי כה שם אלון חדוד. ומקח טעות היא דהא בכבלים פיגם בחוקה כן ולהיו כן ידיון שהמקח טעות הוא אפילו בטיל לגי אגב מדעת מדן לחלה. דלעיעגו קרקעות מדן לחלה. מדן מקח טעות לא לעיעגו שהרי אין בו מכר בחלעגת דהכי לא זכן [שם ו:]. **כל דבר** שבמדה. דכיון דקפיד לא מחיל [גיטין עד:] שהיטעה בחדה. אפילו פחות מכדי אונאה דהיינו פחות משתות דהוי מחילה בחסן הנמכר בחומה. הכא חוזר משום דטעות נמוך הוא ישנים נמי חוזרין. אלא משום דפחות מכדי אונאה הוי מחילה דגמרי לא נתברן דבא מקבלן אלא לאפוקי ממחילה. ותימה מקח טעות הוי לגרוע שיהן ליה תוצר שיהן דהא לגרוע שיהן דהא דמחד שתא ניהו כו' גדלו יחד: קנה יתחזיר אונאה אבל בעשת משתות אי מחילה ובייחר בעשת שיהן חוזרין [שבועות ב:ב ב.]. **כדבעי לה.** כתב שלרבן לקרקע בחדי דאיתחדש בעשת דעשי הי דין אונאה [ב"מ ו:]. **נשבעין עליהן.** אם הוה בתקלת כגון טעה. **פפקת** עמי לחיוב ר' שמקתי לן תרעת המם והוא לאחר זרעתי המם ומחלה. **כפיפה מצרית.** של נגרים של ערבה מרבו. מי הגיע כמעוכל ויהיה ליה כללי נלגים ואין מקבל טומאה עד [בבא בתרא נב:]. **כל הכלים** יורדין לידי טומאתן במחשבה. מלאחר שהיכה עליו שיעיטו כמות שהוא עכשיו ולא יעסוק שיקון אחר הוא נתר מלאכתו ומקבל טומאה [שבת נב:] משהיכה עליו שזה יפה נתר מלאכתן כגון שעיבדו לדרגא לו לדאלנתי כיון שעיבדו מקבל טומאה. אלמנתי עיבדו לגלגות ומגלין אין מקבלין טומאה בכ שיגמרו למלאכת הקולדן [שבת יד:]. **ואין עולין מטומאתן.** מקבלגלגים **אלא בשינוי מעשה.** שיעשה בה מעשה לקלקלם שיהיה לו עולין מטומאה אין עולין מטומאה קבלת טומאה שיהיה שיהיה לגן עולין מטומאה. מטומאה בה מעשה כד שיחזיר לגיף לשבן ולגרר [קידושין נפ:]. **ואין עולין מטומאתן.** ואמ"ש שמדין לא נטמאה שבת נח:.

כבורים לפירא קא אמרינן למזבח קא אמרינן והא אביל לה מזבח מפירי דהא שתא בעי רמי בר חמא שתי הלחם הנצה [6] שריא או חנטה [7] שרייה מאי הנצה ומאי חנטה אילימא הנצה דפירא וחנטה דפירא השתא השרשה שריא הנצה וחנטה מיבעיא אלא הנצה דעלה וחנטה דעלה מי הוי [8] כי השרשה או לא [9] תיקו [10] בעי רבא בר רב חנן חטין שזרען בקרקע עומר מתירן או אין עומר מתירן היכי דמי אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא [11] דתנן אם השרישו קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכא דחצדינהו [12] וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עליהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה [13] והאמר רבא [14] כל דבר שבמדה ושבמנין אפי' פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה [15] שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכדא דמיא [16] ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא [17] נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [18] חטין [19] שבדעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין ממנא טומאת אוכלין לקטן לאכילה ממנא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [20] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אודא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [1] כחושה [2] תיקו בעי רמי בר חמא [3] פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [4] למבטל טומאתה תנינא [5] כל הכלים [6] יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה עיכול הוה ליה כלי

דמתניתין דכבורות דרבי יהודה כן במירא דאמר התם בעופות וכדגים מעת לעת ובלא שהה מירי לי נמי דגים הנבלעים קמי טפי [7] ל"ג נהי דאיפסיל מתורת אוכל לענין טומאת אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול [8] מידי דהוה תלג שבכפרים ונבלת עוף טהור בכל מקום (שוקלים פ"ג מ"ג) שלריך מחשבה אע"ג דלענין איסורא לקי בלא שום ממשבה וחזו מרוזנו של רב אלי מיהו אין רואיה מזה לאין לך מחשבה גדולה מזו במשים החלב בפיו ואוכלו וא"ת והתמרינן בפ"ב דיומא (דף פא.) זר שבלע שזפין של תרומה והקיא ובא אחר ובלעו הראשון משלם קרן וחומש והני מילו משלם אלא דמי עצים לראשון אלמא לענין איסור מעיב עיכול ואיתיר ה"ר מיים דהתם לאו משום דהוי עיכול אלא לפי * שבבר נתחללה התרומה [1] כדאשכחן בפ"ק דכריתות (דף ז.) כהן [2] שסך [3] תרומה כן כתו ישראל מתעגל בה ואינו חושש ומפרש התם טעמא משום דמחוללת בבר * וטבעת דלא חשיב עיכול בפ' בהמה המקשה (חולין עא:) התם משום דאקושי טפי ונבילה דלא חשיב התם עיכול הייגו בדלא שהה כדי עיכול דקתאמר מי לא עפקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה ומתון הסברא היה נראה בין לענין איסור בין לענין טומאה דכל דבר שהוא שלם שניכר בשלימותו אלא נתאבל ולא נלעם בפיו כגון חיטין שלימים שבגללי בקר ודגים שלימין

שבגללי בקר: [1] נמי כחישי: [2] חדשים הס"ד ואח"כ מה"ד והא אכל: [3] דהא שתא דמחד שתא ניהו כו' גדלו יחד: [4] אדם הס"ד ומה"ד שתי הלחם להביא: [5] האילן. בפרק כל הקרבנות הס"ד ומה"ד הנצר שריין אותם: [6] בקרקע זו שש: [7] והשתא נמי: [8] במחשבה כגון: [9] בעיכולי. מיהו קשה דאמרינן בפרק בהמה המקשה (דף עא ע"א) טומאה בלוגה מנ"ל דלא מטמאה דכתיב והאוכל מבלהה יכבס בגדיו מי לא עסקינן דאכלה בין השמשות ואמר רחמנא ובא השמש וטהר ואע"ג שהוא (נוגע) המיר לנבלה שבתוכו ומאי מוכח דלמא טעמא לאו משום טומאה בלוגה אלא משום עיכול דייל דה"מ מי לא עסקינן דאכלה כל כך סמוך לשקיעת החמה שאין לו שהות להתעכל. ומ"מ קשה דמרכות בתר הכי מטבעת דטומאה בלוגה טהור [בלע טבעת טמאה בלוגה ואוכל בתרומה] הקיאה טמאה וחזר ובלעה ואמאי לימא עיכול דהא מסק והני דאפילו לזמן מרובה ל"ל דשאני טבעת דאינו [מתעכל] א"ע משום דהוי כלי ואין הכלים יורדין מטומאתן אלא בשינוי מעשה והרב ר' שמשון משאנץ אמר דכל דיני עיכול תלוי הכל בראות העין לפי מה שאנו רואין אותם שלמים הכן דג טהור שבלע דג טמא שלם ובכשר א) שאמר עיכול ובעצעות דאקושי אפי' [נתמעכן] ושהבריו קצת לא הוי עיכול ומהתיני דבלע הפיל דקשה בעצמות מבעיא לן ולרבריו אין להביא

ראיה כאן להתיר חטין שנמצאו בעוף בפסח משום דהוי עיכול בין שהמה בעין דלא הוי עיכול. הגי"ה: [9] רב האי. דאיסור אכילה לא תליא בעיכול דאם כי אם טומאה דשאני: [10] טפי מבשר המת: [11] התרומה באכילת הראשון: [12] שסך שמן לה:

א) תולי ל"ל ונכשר שלמרינן דהמתר כמעיכל מיירי שלאיני שנתעכלה ונעצלמות וכו'.

לם א מיי' פ"ז מהלכות מתיכין ומטפחין הלכה כ: ב מיי' פ"י מהלכות מאכלות אסורות הל' כ ופ"ש ובפ"ש ר"ל סימן ולכן סעיף ד): **בא** ג מיי' פ"ו מהל' מעילה הל' ט סימן ת"מ סימן ולכן סעיף ה): **מב** ד ה מיי' פי"ג מהלכות מעילה הלכה עח סימן ת"מ סי' רמ סעיף לד וסי' סעיף מ ומסמיעין לאחו סעיף: **הסמ** ו מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ח: מלכין הלכה ח: **סד** ז מיי' פ"ו מהלכות אישורי מזבח הלכה יג: **סה** ח מיי' פ"ח מהל' כלים הלכה ז: **סו** ט מיי' פ"ט מהלכות כלים הלכה י: **סז** י מיי' פ"ח שם הל' ז:

רבינו גרשום

שלא כסדרן שריין ולא מצית אמרת דמיתי עומר מהגר דאשרוש וכו' ה) כלי דשתי הלחם הוו בכורים דמי סכרות דבכורים דפירא קאמרינן דהוו בכורים כלומר דהגך דאשרוש קודם עומר הוו פירי אחר והוו בכורים. ואגן שתי הלחם דליהוו בכורים למזבח קא בעינן ואי אמרת דליתי עומר מן החטים אף על גב דאשרוש קודם לשתי הלחם ולא הוו ממין אלו מכל מקום שם חטים אחה הן והא אביל ליה מזבח מפירי מחטים דהא שתא בעומר ולא הוו שתי הלחם בכורים הלכך עומר בא מן השעורים כדי שיהא שתי הלחם בכורים גמורים של חטים שנריין לא אכל המזבח מהן: שתי הלחם הנצה שריין או חנטה (שריין). דבעינן שיהו שתי הלחם מחיר בסקדש בין מנחות ונסכים ובין פירות אילן כראמרינן בפרק כל קרבנות הצבור וקא בעי הכי שתי הלחם שריין הני פירות דהניצו קודם לעומר או דילמא לא שריין אלא הגך פירי דחנטו קמי עומר דחנטה יתירה מהנצה השתא השרשה דאמרת לא מינכרא שריין הנצה חנטה דפירי נופי מיבעיא: אלא הנצה דעלה דאילן: לא צריכא דחצדינהו קודם לעומר וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר חליף עליהו ועדיין לא השרישו מהו לנקוטי ולזרקן מן הארץ ומיכל מינייהו הא דשדיין בארעא כמאן דשדיין בכדא (דמי) בכלי להצניע דמי ושרינהו עומר, או דלמא בטיל לה גבי ארעא והדיין כחישין שלא השרישו לפני העומר ולא שדי להו עומר; ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה בריר והדר אונאה שתות או דלמא בטיל לה גבי ארעא ואין אונאה לקרקעות ואין נשבעין עליהן ואין נשבעין על פירות שיעבור קרקעות: חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין דבמחשבה גריידא לא מיטמא עד דלקטן: משום כחישותן במעי בהמה: כפיפה מצרית. של נצרים: אלא בשינוי מעשה. ואכתי ליתי בה שינוי מעשה:

ה) תולי ל"ל ונכסיב הוו שפיר שתי הלחם כיטרים דלי סנרת וכו'.

שיטה מקובצת

ה) הנצה שריין. משמע דפירות האילן נמי הלא בשריותא דשתי הלחם והא דאמרינן לעיל (מנחות) [נסכים] בכורים שהקריב קודם לעומר כשרים היינו דרעבד דוקא. תו"ה: ו) שריין: ז) כי הטרשה. ושתי הלחם שרי בהטרשה דומיא דעומר. תו"ה: ז) תיבות ויש לתן אונאה נמחק: ח) חטין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com